

> **Il·lustracions: Clara Gassiot** (Olot, 1973). Titulada en arts aplicades i oficis artístics (1996) i llicenciada en belles arts (2003). La meua obra es caracteritza pel seu eclecticisme i caràcter multidisciplinari, i toca tècniques que van des de la pintura, la fotografia, el gravat, l'escultura i les instal·lacions fins a les arts digitals. Vaig començar a mostrar la meua obra el 1992 fins al dia d'avui. Em dedico paral·lelament a la docència des del 1998. Actualment sóc professora de l'Escola Municipal d'Art de Girona al Centre Cultural la Mercè. Mes informació a www.claragassiot.com

mística ha transcendit la química i el llenguatge i ha estat substituïda per la física menys quàntica i més matèrica: el blat al sac i ben lligat, i res de recerques vàcues capitals de coneixement propi i del món. És, nogensmenys, una autèntica llàstima.

Anna Carreras

Assum Guardiola i Pujol Nascuda el 1973 a Mata, al Pla de l'Estany, actualment viu a Salt. És llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Girona i formada, en el camp de la literatura, a la Mercè de Girona i a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès. Ha estat llibretera molts anys, i actualment vol obrir-se camí en l'ensenyament de l'espectura creativa.

L'art d'amargar-se la vida

Dues nenes seuen a la sorra davant del mar. La mateixa alçada i el mateix vestit blau, curt sobre genoll, de tires. Els cabells bruns i pigallades. De tant en tant es miren i riuen. Una s'aixeca i llança una pedra al mar. L'altra la imita. Es descalcen, corren i s'esquitxen. Tornen a seure. La mateixa que ha tirat la primera pedra treu un llibre de dins una motxilla.

—Mira, l'acabo de llegir.

—Ah sí? A veure? Com es diu?

—*Dos anys de vacances*

—Ah! Jules Verne. T'ha agradat?

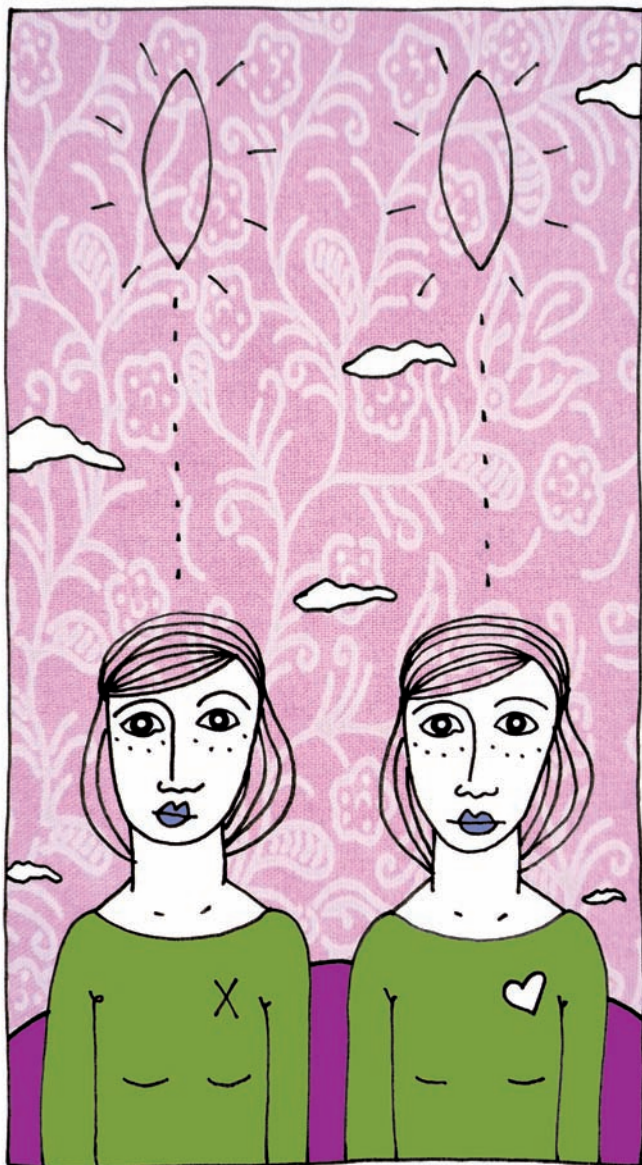
—Molt i molt! Són uns nens que viuen dos anys en una illa deserta. El vols? Vull que te'l llegeixis!

—És clar. Ja m'agradaria a mi estar-me a una illa deserta. Has vist, Patri? Es fa fosc.

—Sí, anem.

La tarda cau i el mar agafa tonalitats d'aram.

Absorta en el paleta que empastifava amb ciment les vores del nínxol, el seu pensament reculava. El casament amb en Cinto, després d'una adolescència endreçada i discreta, i aprendre que la il·lusió aguanta el temps d'apagar-se una espelma. La fugida de la Patrícia, a l'estranger, a estudiar anglès, deia, amb una motxilla carregada de llibres. Quan

tornava, els ulls se li encenien, explicava mil històries i la Dolors li envejava aquell mar de paraules. La seva germana havia anat i vingut mentre ella teixia el seu camí de bona filla. Els anys havien divorciat aquella aliança d'intercanviar-se lectures i la urgència de viure en el present. Mentrestant, en Cinto havia marxat per no tornar.

La tramuntana sacsejava els xiprers i la gent que, encorbada pel fred, envoltava el nínxol. Se sentia la porta de ferro mal tancada i les ràfegues del vent. El cel era tan clar que feria la vista. Quan era molt nena i bufava la tramuntana, s'amagava sota els llençols i

deia que «venia la punta». La Patrícia es posava dins el seu llit i li espantava la por. Ara la tenia agafada al seu braç, en silenci. Ella, que podia omplir un espai només amb la seva presència, ara s'encongia i no semblava adonar-se de les persones que passaven com un alè a donar-li el condol.

Un mes abans que la seva mare manifestés que ja en tenia prou de viure, en una de les seves visites, la Patrícia li havia regalat aquell llibre. Havia rigut. Em sembla que et fa falta, li havia estampat. La Dolors la sotjava com qui es mira en un mirall distorsionat. És així com em veu. *L'art d'amargar-se la vida*. Havien passat quatre dècades d'aquella tarda davant el mar i de la lectura de Jules Verne compartida. La Patrícia s'havia quedat amb les vacances. Ella, amb el pes de la vida.

La maleta està tronada i plena de pols. Se la mira com si fos un objecte estrany. La neteja amb cura. No hi posarà gaire res. Seure en un racó i veure passar la gent. Fer-se invisible i despullar-se dels vestits d'intrusa. Mirar el color del mar al matí. Mirar el color del mar a la tarda. Fer manyagues a un gat. Una illa petita. Una illa on hi habitin unes poques persones i tot estigui quiet.

Assum Guardiola

Megafonia

Laire que li glaça les galtes no el treu de les seves cabòries: ha fet bé de dir-li que no, que ja se sap que això comença amb papallones a l'estómac i acaba com una tènica i amb sis relacions en cinc anys, ell ja és tot un expert i no no no, que ja en té prou. Treu de la butxaca de l'anorac la mà tesa i calenta enfredorida i guipa un últim cop l'sms abans d'esborrar-lo definitivament. Castigant la vorera amb cada passa de les vambes, guarda el mòbil, se senya i amb un bufit s'aparta el serrell que li impedeix veure Déu; mira al cel sense aixecar el cap: gràcies per no deixar que caigui.